

COLUMN HUGO VAN DER POEL

Terugrollend geld

Vereniging
Sport en Gemeenten

Geld dat weer terugkomt, is dat geen heerlijk idee? Je geeft het uit, maar in plaats van dat je het dan kwijt bent, komt het geld weer naar je terug. Waarna je het opnieuw kunt uitgeven, en dit spelletje kunt herhalen. *Ad infinitum*. Is geld uitlenen – want daar gaat het hier dus om – eigenlijk niet veel aantrekkelijker dan subsidies verstrekken, waarbij je zeker weet dat je het geld kwijt bent, en maar moet afwachten of en waar je daar iets van terugziet?

Geld dat terugrolt hoeft in een *revolving fund* maar één keer apart te worden gezet. Zo'n fonds kun je al inrichten door een jaar geen of wat minder subsidie te verstrekken, en desgewenst kun je daarna weer doorgaan met subsidies verstrekken, al dan niet in combinatie met de lening. Tweede voordeel is dat je geld stopt in iets dat op een of andere manier rendeert, want anders kan het geld niet terugrollen. Dat is een vrij harde manier om te borgen dat het ondersteunde initiatief effect heeft. Nog een voordeel is dat dit de participatiesamenleving in optima forma is. Sportaanbieders komen met initiatieven. De overheid faciliteert die initiatieven, door liquiditeitsproblemen aan te pakken die ontstaan door teruglopende reserves bij sportaanbieders. Een vierde voordeel is dat het [VSG Regio] Fonds Ondersteuning SportInitiatieven (FOSI) kan worden ingericht als een lerende organisatie, die in de loop van de tijd ervaring opdoet met en kennis ontwikkelt van (potentieel) succesvolle initiatieven, door de initiatieven te volgen, ten minste voor de duur van de aflossingstermijn. Ten slotte kan, wanneer de beoordelings- of toetsingscommissie van het fonds een lening verschaft, dit gaan werken als een soort garantie op de levensvatbaarheid van het initiatief. Dit kan helpen andere financiers over de streep te trekken om in dit initiatief te investeren.

Lijkt dit allemaal niet erg op wat de Stichting Waarborgfonds Sport (SWS) al doet? Zeker. Maar

waar SWS bezig is met borgstelling voor investeringen in hardware (accommodaties en tegenwoordig ook duurzaamheidsmaatregelen), gaat het hier om investeringen in roerende goederen, software en orgware. Denk aan sport- en spelmaterialen, computer(programma)'s, een geluidsinstallatie, cursussen, evenementen, activiteiten gericht op ledenwerving en dergelijke. Daarmee zijn de FOSI's ook toegankelijk voor (kleine) verenigingen en andere sportaanbieders die niet beschikken over een eigen accommodatie, en kunnen ze fungeren als een soort regionale en permanente Sportimpuls-regeling. Ik denk verder aan regionale fondsen, bijvoorbeeld gekoppeld aan de VSG-regio's en/of provincies, waarin behalve gemeenten wellicht ook provincies en (regionale) banken willen participeren. En mogelijk zelfs particulieren. Het zou toch mooi zijn

“Geld dat moet worden terugbetaald moet renderen, anders kun je niet terugbetalen”

wanneer de Belastingdienst het zou toestaan om geld dat je in zo'n fonds belegt buiten het vermogen voor box 3 in de inkomstenbelasting te houden? Nog een verschil met het SWS is dat het hier toch vooral om kleine bedragen gaat – microkredieten –, meestal tussen de 1.000 en 5.000 euro, met een maximum van zeg 15.000 euro.

Er bestaan al regionale cultuurleningen en fondsen voor duurzaamheidsmaatregelen. Misschien een idee om te bezien hoe die fondsen werken en wat ermee tot stand wordt gebracht?

Hugo van der Poel is directeur van het Mulier Instituut